

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 123.393 van 24 september 2003
in de zaak A. 141.6991/VII-30.706**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. BURNET,
 kantoor houdende te 1080 BRUSSEL,
 Paalstraat 14

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Roemeense nationaliteit, op 18 september 2003 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 21 augustus 2003 waarbij het visum op basis van gezinshereniging werd geweigerd;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gelet op artikel 8 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 19 september 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. BRIJS, die, loco advocaat P. BURNET, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt
kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij diende op 8 juli 2003 bij de Belgische ambassade
te Boekarest een aanvraag tot visum op grond van gezinshereniging in voor haarzelf en haar
kind.

1.2. Op 21 augustus 2003 oordeelde de verwerende partij dat de
visumaanvraag wordt geweigerd omdat “betrokkene zich niet (kan) beroepen op art. 40 of
art. 10 van de wet van 15 december 1980. De wetgever voorziet immers niet in een
familiehereniging tussen ‘een familiale cel’ en ouders of een familiehereniging tussen
broers en zussen. Immers betrokkene heeft een eigen autonome familiale cel: ze is getrouwd
en heeft haar eigen kind tenlaste. Er zijn hierdoor geen humanitaire omstandigheden aan
de aanvraag verbonden.”.

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van
de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er een
uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden
aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen
verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of
verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij betoogt dat het moeilijk te
herstellen nadeel volgt uit de ernst van de middelen, dat de ernst van het moeilijk te
herstellen nadeel bepaald kan worden door de aard van de onregelmatigheden waarvan zij
beweert slachtoffer te zijn, dat de bestreden beslissing de relatie tussen verzoekster en haar
familie ernstige schade toebrengt, dat voor haar kind het onvrijwillig verstoken zijn van zijn
grootouders en van zijn schoolse omgeving het risico inhoudt op een moeilijk te herstellen
nadeel en dat zij het risico loopt definitief de kans op arbeid op het Belgisch grondgebied
te verliezen;

2.3. Overwegende dat de wetgever in artikel 17, §§ 1 en 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State duidelijk drie onderscheiden voorwaarden heeft gesteld die een afzonderlijke beoordeling vereisen opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van een overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen; dat de verzoekende partij én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid moet aantonen; dat het nadeel dus in beginsel niet uit de ernst van één of meer middelen kan worden afgeleid, noch uit de aard van de onregelmatigheden waarvan verzoekende partij beweert slachtoffer te zijn, zeker niet wanneer de verzoekende partij op dit vlak geen concrete elementen aangeeft; dat de summiere en zeer algemene bewering van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing de relatie tussen haar en haar familie ernstige schade toebrengt, noch toegelicht noch bewezen wordt; dat enkel rekening gehouden wordt met het nadeel dat persoonlijk door de verzoekende partij geleden wordt; dat de verzoekende partij tenslotte aanhaalt dat ze het risico loopt op het definitieve verlies van de kans op arbeid op het Belgisch grondgebied; dat het risico op het verlies van een kans in casu bezwaarlijk als een moeilijk te herstellen nadeel kan beschouwd worden; dat de verzoekende partij bovendien haar visum met het oog op gezinshereniging heeft aangevraagd en niet met het oog op tewerkstelling; dat de verzoekende partij bijgevolg niet aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal veroorzaken;

3. Overwegende dat niet is voldaan aan de derde van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
vierentwintig september tweeduizend en drie, door

de H.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	L. SCHWEIGER,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. SCHWEIGER.

E. BREWAEYS.